

ES BAST ENCANTAT

A ses Ferreries dos festetjants semblava talment que jugassin a donar-se carabassa. Despús-ahir se desavengueren; ahir tornaren a ser amics, i avui s'han partit es *trastos*.

S'enamorat es cansà de sa comèdia i no mostrà ganes de tornar-hi més.

S'al·lota es fonia esperant-lo. Si quan manco hagués tenguda una recordança seva!

Resolta a tenir-ne una, pregà, amb molt de secret, an es barber que afaitava s'enamorat, que de cop descuit li reservàs un floquet des seus cabells.

Es barber li digué que sí; però llavors es va refer: aquella comanda li feia mala olor. Quan sa joveneta hi anava pes cabells, sortia amb una excusa o altra: “no hi som pensat..., avui no n'hi som tallats, de cabells...”.

Sa joveneta no es cansava de demanar i, clar, es barber es cansà d'excusar-se.

Tornant-hi sa milanta vegada a demanar-li es cabells sa joveneta:

—Espera, que els tenc amagats —li digué es barber.

Dins s'estable hi tenia un bast nou que penjava a una estaca; li tallà un floc de pèl i, ben embolicadet, l'entregà a sa joveneta, que se n'anà més gojosa que un ca amb un os.

Es barber sopava, i tutup! sent *rebato* de cosa que cau dins s'estable, i tantost veu es bast que és partit cap an es carrer i, sense fer returada, se n'anà a tocar a sa porta de sa joveneta. Aquesta, desdelada, creient que era s'enamorat, volà a obrir. Es bast l'abraçà... Només va faltar una mà compassiva que li hagués estret ses cingles... A on és sa por? —diren voltros. Aquí es girà es tornall: sa por va esser per s'al·lota.